

Planlös invandringspolitik hotar samhällsbygget

JAN GILLBERG

I sitt sommartal lördagen den 16 augusti vädjade Sveriges statsminister **Fredrik Reinfeldt** till svenska folket att öppna sina hjärtan. Så här uttryckte han det:

”Jag väddar till svenska folket att öppna sina hjärtan för de mycket utsatta människor, som vi nu ser runt om i världen.”

Talet presenterades som upptakten för moderaternas valrörelse – ett tal som på allvar skulle inleda moderaternas jakt på tillräckligt många röster för att göra det möjligt för Reinfeldt att sitta kvar som Sveriges statsminister.

”Stort och modigt”

Det var ”stort och modigt” sagt, förklarade Aftonbladets **Lena Mellin** i sin kommentar dagen därpå. När han yttrade orden, förklarade Mellin, kändes det ”högtidligt”. Och det högtidliga förstärktes av att Reinfeldt i talet ”fastslog”, att ”Sverige är en humanitär stormakt”, varav följer att Reinfeldt är en ”humanitär stormaktsledare” samtidigt som Lena Mellin och alla vi andra kan känna oss lite märkvärdiga – till skillnad från danskar, finnar, norrmän, engelsmän, fransmän, tyskar och alla andra.

Av en politisk kommentator i en stor tidning som Aftonbladet kunde ett mer analytiskt förhållningssätt till det Reinfeldt uttalade förväntats. Vad menas med de utsatta människor som

”vi ser runt om i världen”? Och varför är det något vi skall se just nu – kort före ett riksdagsval?

Vad vi ser är allt elände som SVT visar oss och då redigerat på ett sätt, att det skall uppröra våra sinnen. Knappast att Reinfeldt syftar på det elände, som finns i vår egen svenska fattigdom – den fattigdom som nu breder ut sig som en följd av en invandringspolitik som är på god väg att – något som Reinfeldt i samma valupptaktstal fann lämpligt att framhålla – spränga landets resursramar.

Och vad menas med att svenska folket skall ”öppna sina hjärtan”? Hur – rent konkret – tänker sig Reinfeldt att det skall gå till? Om syftet med talet var något mer än att framstå som godhjärtad och därför värd att få det väljarstöd han behöver för att sitta kvar som statsminister hade han kunnat uttrycka sig så här:

”Jag väddar till svenska folket att öppna sina plånböcker. Jag har öppnat min. Jag kommer i år att skänka en månadslön som ett bidrag för att lindra den nöd som vi ser breda ut sig. Och jag har uppmanat mina medarbetare att följa mitt exempel. Med de löner vi har är det något vi har råd med. I Regeringskansliet arbetar – enligt den senaste årsammansättningen – 4 481 människor. Sannantaget blir det ett bidrag tillräckligt stort för att – om det handhas på ett klokt sätt – lindra nöd i en utsträckning att det gör skillnad.”

Låt oss hoppas att Lena Mellin med en

månadslön på 85 000 kronor (detta för ett par år sedan, i dag sannolikt kring 100 000 kronor) och hennes journalistkolleger skall komma att känna ”storheten” i att följa exemplet. Det skulle skapa ytterligare skillnad.

”Var är planen för det nya flyktinglägret?”

Mellins kollega i Expressen – **Anna Dahlberg** – behandlade i sin söndagskrönika den 17 augusti samma ämne men med en helt annan utgångspunkt. Var finns planeringen för det snabbt växande flyktingmottagandet – ett flyktingmottagande som nu som bäst driver fram den största samhällsförändring Sverige ställts inför?

Enligt **Migrationsverkets** senaste prognos – verkets prognoser revideras med allt kortare intervaller – väntas det komma mellan 64 000 och 94 000 asylsökande. Den siffra som oftast nämns är 80 000. Finns det en plan för detta? frågar hon. Hon vet svaret. Det finns ingen sådan plan.

Detta hindrar inte att **Alliansledarna** – inklusive **Anders Borg** – enats om att till svenska folket gå ut med beskedet, att det ökade flyktingmottagandet så till vida är ett problem, som det krymper det så kallade ”reformutrymmet” till i stort sett noll innebärande, att den rödgröna oppositionen saknar täckning för de vallöften, med vilka den försöker vinna valet. Detta – menar ett antal statsvetarprofessorer som **Lars Calmfors** och

Sverige måste tillbaka till medlarrollen

Sverige behöver hitta tillbaka till den roll i världspolitiken, då Sverige kunde fullgöra en viktig roll som medlare i olika konflikter.

Mycket av den rollen har förlorats under de senaste åren med **Carl Bildt** som utrikesminister. Även **Fredrik Reinfeldt** har bidragit till den utvecklingen. I sitt sommartal för två år sedan uttalade Reinfeldt sitt/Sveriges stöd till rebellerna i Syrien:

”Vi ger över 110 miljoner i stöd till situationen i Syrien. Vi är faktiskt och jag törs säga som vanligt en av de största bidragsgivarna till detta konfliktområde och jag tycker att det är viktigt att vi faktiskt är stolta över att vi är det.”

Stoltheten gällde det svenska stödet till rebellerna i deras kamp för att störta **Assad-regimen**. En av de rebellgrupper det gällde är IS (Islamiska Staten), över vilken hela den civiliserade världen i dag förfasar.

Med åren har åtskillnaden mellan biståndspolitik och säkerhetspolitik blivit allt oklarare innebärande ett ökat säkerhetspolitiskt risktagande – inte minst vad det gäller möjliga terrorhot.

Jonas Hinnfors – förefaller vara själva idén bakom Reinfeldts dramatiska utspel, där han riktar en vädjan till svenska folkets hjärtan.

Plötsligt talar Alliansen med Reinfeldt-Borg i spetsen om att invandringen ”kostar” och detta i en utsträckning, att den tvingar till återhållsamhet vad gäller ”välfärden”. Är det inte just detta som **Sverigedemokraterna** gjort gällande i alla år? Och borde inte denna plötsligt inträffade ”samsyn” leda till ”samsyn” om vad som nu krävs: *åtgärder för en neddragning av invandringen?*

Nej, så får inte vad Reinfeldt och de övriga Alliansledarna tolkas. Det är på *kort sikt*, som den explosivt ökade invandringen är ett problem. På *lång sikt* är den explosivt ökade invandringen något mycket positivt. Så här klurigt är Alliansens valstrategi uttänkt.

□ På kort sikt är det förenat med stora kostnader att ta emot alla dessa flyktingar. Det gör att det inte finns något ”reformutrymme” för vare sig Alliansen eller

Oppositionen. Att som Oppositionen lova än det ena, än det andra är ansvarslös politik.

□ På lång sikt gäller att de människor, som kommer in i det svenska samhället hjälper oss att ”bygga Sverige”. Tillsammans med alla dessa invandrare – ständigt upprepat av Reinfeldt - ”bygger vi ett bättre Sverige”. Det gör att den som motsätter sig en ökad invandring, bidrar till att undergräva Sveriges och den svenska välfärdens mer långsiktiga framtid.

Förvisso klurigt tänkt. En och annan skulle säga cyniskt tänkt – cyniskt att på detta sätt utnyttja mänskligt lidande i ett spel som ytterst syftar till att skapa förutsättningar för att klänga sig kvar vid makten.

Varför upptäcka detta mänskliga lidande just veckorna före ett riksdagsval och att inte tidigare ha sett sambandet mellan invandringens kostnader och den resursbrist, som försatt stora delar av det svenska samhället i kris, om vilket det snart sagt dagligen rapporteras i SVT och andra medier: skolan, sjukvården, socialtjänsten, äldreomsorgen, polisen och rättsväsendet, tågtrafiken? Lägg till detta alla de neddragningar, som resulterat i att Sverige i dag inte har ett försvar – vare sig ett militärt försvar eller ett civilförsvar – värt namnet.

Planlös invandringspolitik

Anna Dahlberg avslutar sin krönika med: *Det minsta väljarna kan begära av politikererna är en plan*” - en plan för hur man tänker sig hantera de problem som följer av – som hon uttrycker det - ”den största samhällsförändring” som Sverige kommit att ställas inför. Det är svårt – borde i varje fall vara – att säga emot.

Men det räcker inte med en ”plan” av ospecificerat slag. Det krävs flera alternativa planer och dessa planer måste vara så upplagda, att de möjliggör en ”cost-benefit-analys” - en analys som tar hänsyn till såväl de kostnader som de intäkter som invandringen kan beräknas ge upphov till. Bara på det sättet kan vi komma bort ifrån den slagordsmässiga och inte sällan infekterade debatt i invandrings/flyktingfrågan, som blockerar möjligheterna till konstruktiv problemlösning.

□ Vad händer med samhället om invandringen under de kommande 5 åren uppgår till i snitt 60 000 människor per år?

□ Vad händer med samhället om invandringen under de kommande 5 åren uppgår till i snitt 80 000 människor per år?

□ Vad händer med samhället om invandringen under de kommande 5 åren uppgår till i snitt 100 000 människor per år?

Detta som följd av den nuvarande ”låt-gå-politiken”. Men också:

□ Vad händer med samhället om invandringen under de kommande åren kan begränsas till i snitt 30 000 människor per år?

Detta med avseende på alla i sammanhanget relevanta samhällsfunktioner.

Att det vad gäller denna centrala samhällsfråga – dessutom vad gäller vissa frågeställningar av både politiker och media tabubelagd – saknas både plan och underlag för en seriös kostnads- och intäktsanalys är en brist så stor, att den är ägnad att skapa misstro för ”politikerstyret” och ytterst demokratin och dess möjligheter att hantera stora och för samhället och dess fortlevnad avgörande problem.

Släpp fram kreativ problemlösning

Invandrings/Flyktingfrågan är så komplex och dessutom blockerad av både ideologiska och prestigemässiga låsningar att en god idé vore att överlåta frågan för beredning till ett antal kreativa entreprenörer – eventuellt i ett par grupperingar:

Hur kan Sverige inom ett antal givna resursramar göra bästa möjliga insats för att lindra det mänskliga elände, som uppstått till följd av ett antal konflikter, vars konsekvenser upprör och inte minst på senare tid passerat det fattbaras gräns samtidigt som de hotar stabiliteten i världen?